

גמ"ר 7744/03/21 - מדינת ישראל נגד גבריאל שמעון וקסילשטיין

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

03 יולי 2022

גמ"ר 7744-03-21 מדינת ישראל נ' וקסילשטיין

לפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

ע"י ב"כ עו"ד שי עציון

נגד

הנאשם

גבריאל שמעון וקסילשטיין

ע"י ב"כ עו"ד דרור שוסהיים

גזר דין

העבירות

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") ובעבירה של תאונה בה נגרם נזק לאדם ולרכוש לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות בצירוף סעיף 68 לפקודה.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. בתאריך 16.10.19 סמוך לשעה 03:18 נהג הנאשם ברכב מסוג פורד הנושא לוחית רישוי מספר 15-792-64, בכביש מספר 60 (דרום) (להלן: "כביש המנהרות") מכיוון ירושלים לכיוון ביתר עילית. עם הנאשם ישב ברכב במושב שליד הנהג חברו זאב מרדכי וינברד ז"ל (להלן: "המנוח").

3. באותה העת רכבו של הנאשם היה תקין, קטע הכביש הינו מואר ומזג האוויר היה גשום, בגשם ראשון לעונה.

4. הנאשם אשר נהג במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, חצה את המנהרה הצפונית והגיע לעיקול ימינה לפני המנהרה הדרומית. בשלב זה, בשל מהירותו איבד הנאשם שליטה על הרכב. הרכב החל להסתבסב לכיוון ימין, תוך כדי הסבסוב רכבו של הנאשם סטה שמאלה לכיוון הנתיב הנגדי והתנגש עם חזיתו במעקה הבטיחות.

5. באותה העת נסע בנתיב הנגדי בכביש המנהרות לכיוון צפון אחמד ג'אבר, אשר הוא נוהג במשאית מסוג דאף הנושאת לוחית רישוי מספר 29-996-76 (להלן: "המשאית"). אחמד הבחין ברכבו של הנאשם, בלם בלימת חירום ואף הטה את המשאית לכיוון מעקה הבטיחות. אולם לבסוף פגע אחמד עם חזית המשאית בדופן ימין של הרכב.

6. כתוצאה מן הפגיעה נפגע המנוח ונגרמו לו שברים מרובים בכל חלקי גופו, קרע בסרעפת ופגיעות נוספות. הוא

פונה לבית החולים כאשר הוא מורדם ומונשם. לאחר יומיים בהם בוצעו לו מספר ניתוחים, נפטר כתוצאה מהפגיעות.

כמו כן, כתוצאה מהפגיעה נגרמו למשאית נזקים: שימשה קידמית מנופצת, תלישת המכסה הקדמי ונזקים נוספים בחזית המשאית.

7. במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם ברשלנותו למותו של המנוח תוך שימוש ברכב וכן גרם לתאונת דרכים בה נחבלו אנשים ונגרמו נזקים לכלי רכב. רשלנותו של הנאשם באה לידי ביטוי בין היתר בנסיעתו במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, אשר הובילה לאבדן השליטה ברכב.

עברו של הנאשם

8. הנאשם יליד שנת 2000 בן 22, בעל רישיון נהיגה משנת 2018. לחובתו עבירה אחת מסוג ברירת משפט שבוצעה בשנת 2018. אין לחובתו של הנאשם עבר פלילי.

תסקירי שירות המבחן

9. בעינינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירים (29.08.21, 19.12.21, 28.03.22). הנאשם גדל במשפחה חרדית, השני מבין 10 אחים ואחיות. הנאשם נשר ממסגרת לימודית, לא שירת בצה"ל בשל קושי נפשי אותו חווה עוד בהיותו נער בחינוך החרדי ועבד בעבודות מזדמנות. כיום הוא משמש כאב בית בסמינר לבנות. במהלך עבודתו הוא השלים את תעודת הבגרות והוא מתכנן להשתלב בלימודים גבוהים.

הנאשם סיפר כי אינו זוכר כל פרט מאירועי התאונה וכי הסיטואציה הקשה נמחקה מזיכרונו. הנאשם ביטא כאב וחווית אשמה עצמית על מעורבותו בתאונה וסיפר כי הוא חווה קושי נפשי מאז התאונה. במשך תקופה מסוימת צרך אלכוהול במינון גבוה כדי להתמודד עם הקשיים שפסקה לפני כשנה.

10. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מחזיק בדפוסים עבריינים פליליים או תעבורתיים בעייתיים והעבירות המיוחסות לו עומדות בפער משמעותי לתפיסותיו ועמדותיו והוא מבטא צער עמוק על מות חברו. גורמי הסיכון נובעים מכך שהנאשם מתמודד עם משבר אקוטי עקב התאונה וזאת בנוסף לתהליך גיבוש זהותו וכל זאת ללא מערכת תומכת.

11. הנאשם הופנה לטיפול קבוצתי לאנשים במצבו וגם לקבוצה שעוסקת בבריאות הנפש.

הנאשם השתלב היטב בקבוצה הטיפולית אליה הופנה, השתתף בה באופן פעיל ונראה כי הוא נעזר בקבוצה, נתמך על ידה ומקבל כלים להתמודד עם מצבו. הנאשם פנה לטיפול הנפשי עליו הומלץ.

12. שירות המבחן התרשם כי עונש מאסר בין כותלי הכלא יוביל לפגיעה במצבו של הנאשם, יקשה עליו לטפל בבעיותיו ויפגע בהשתלבותו התעסוקתית המהווה עוגן ומקור יציבות עבורו.

לאור זאת המליץ שירות המבחן על עונש מציב גבולות והרתעתי בדמות מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות

בתוספת צו מבחן למשך שנה.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות

13. קצין אבחון והשמה אשר ראיין את הנאשם, קבע כי הנאשם מתאים לעבודות שירות במגבלות.

הראיות והטיעונים לעונש

14. במסגרת הראיות הגישה המאשימה את הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1) תדפיס מידע פלילי תעבורתי(ת/2). מטעם הנאשם העידו: הגב' לאה ויינברג, אמו של המנוח, מר שלום קוגלמן, סבו של הנאשם, גב' שפי סננס מעסיקתו והגב' חנה קילה וקסילשטיין, אמו של הנאשם.

עדות הגב' לאה ויינברג אם המנוח

15. הגב' ויינברג סיפרה כי המנוח היה הבכור מבין תשעה אחים ואחיות והנאשם היה חברו אך לא הייתה כל היכרות בין המשפחות טרם התאונה.

לדבריה, המנוח והנאשם השתתפו בשמחת בית השואבה אצל האדמו"ר, הם התעכבו למשך זמן מסוים, וכיון שלא הייתה תחבורה התנדב הנאשם להחזיר את בנה הביתה. בדיעבד היא שמעה על אודות האירוע, על הגשם שירד גשם ועל תנאי הכביש הלא טובים.

לדבריה היא בקשה מיוזמתה להגיע לבית המשפט ולספר על החברות הטובה בין בנה לבין הנאשם. היא העידה כי שמעה שמצבו של הנאשם קשה ועל כך שהוא מנסה לשקם את עצמו. לטענתה, היא מקבלת בהשלמה את מה שקרה כיון שאין שליטה על כך ועל כן היא אינה מאמינה שלהטלת מאסר או עבודות שירות יהיה אפקט מרתיע. לטעמה, לא זו בלבד שכניסתו לכלא לא תשרת כל מטרה, הדבר יהיה על מצפונה, אם תדע שמישהו סובל.

עדות מר שלום קוגלמן סבו של הנאשם

16. מר קוגלמן בן 89 שנים סיפר, כי נסע פעמים רבות עם נכדו והוא חש עימו תחושת ביטחון שכן תמיד נהג בזהירות. לדבריו נכדו תמיד ביקש לסייע וכך התנדב לקחת את חברו הביתה ואז ארעה התאונה. לדבריו נכדו בכה מאד מתוך הכאב שחווה ומאז הוא מנסה לשקם את עצמו עובד וממשיך לסייע ולעשות מעשים טובים. הוא טען, כי אסור שיסבול פעמיים, אם יענש אחרי כל הסבל שהיה מנת חלקו.

עדות הגב' שפי סננס

17. העדה, מנכ"לית עמותה שמנהלת 3 סמינרים לבנות מאוכלוסייה קשה, עוסקת בהעצמת הבנות מבחינה רגשית ולימודית ומסייעת במציאת עבודה ומקצוע שיסייעו בפרנסת משפחתם בכבוד.

היא העידה כי הנאשם הגיע לעבוד בעמותה לפני כשלוש שנים והוא עובד רציני אחראי ואחריותו ניכרת לעין. הוא השתלט על כל מטלות התחזוקה בשלוש המוסדות, הוא מבצע עבודה שבעבר ביצעו שלושה עובדים והיא סומכת עליו מבחינה מקצועית באופן מלא.

היא העידה כי בחודשים הראשונים לאחר התאונה הנאשם היה שבור גופנית ופיזית וניכר כי קשה לו מאד. היא הוסיפה כי היא מודעת לכך שהוא מטופל במישור הנפשי. לטעמה זו טרגדיה משמית, ואם יכנס לכלא יהיה זה בגדר אסון עבורו, וחשוב לה מאד שהוא לא יפגע עוד.

עדות חנה קילה וקסילשטיין אמו של הנאשם

18. אמו של הנאשם סיפרה כי בנה הוא השני במשפחה בת 11 בנים ובנות וכי תמיד ניתן היה לסמוך עליו. הוא אחראי, יודע מה הוא עושה ונהג מאד זהיר. היא הוסיפה כי הכירה את המנוח שאף היה אצלם בבית. היא העידה כי מאז התאונה, מצבו הנפשי של בנה קשה הוא הולך לפסיכולוג, אינו ישן בלילות ואף סובל מסיוטים. עם זאת, העבודה שלו עושה לו טוב ויוצרת לו סדר יום.

טיעוני המאשימה לעונש

19. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם הודה בכתב אישום מוסכם שהוגש לבית המשפט, באחריותו לתאונה ובגרירת מוות ברשלנות, לאחר נהיגה בגשם איבוד שליטה על הרכב וסטייה לנתיב הנגדי.

לטענתו, הערכים המוגנים שעומדים בבסיס העבירות הם שמירה על קדושת החיים וכן מלחמה בקטל בדרכים. לטענתו, על אף שבמקרים רבים, מדובר בנאשמים נורמטיביים הפסיקה בעבירות אלה היא עקבית ולפיה מעדיפים את שיקולי הגמול וההרתעה על פני הנסיבות האישיות. בעניין זה הפנה לרע"פ 2996/13 **נאיזוב נ. מדינת ישראל** שם הדגיש בית המשפט את הזהירות הנדרשת ממי משונה בכביש רטוב אחרי גשם ראשון.

20. ב"כ המאשימה הפנה למשפט העברי העוסק בהלכות הורג בשגגה שם התייחס הרמב"ם לשלוש דרגות הריגה, הורג בשגגה בעלמה גמורה, הורג בשגגה הקרוב לאונס והורג בשגגה בזדון, שההבדל בניהם הוא בעיקר עד כמה זהירות נוספת מצד הנאשם הייתה יכולה למנוע את התאונה. בעניינו, הנאשם נהג משנת 2018 כשנה וקצת לפני התאונה, ומשום כך רשלנותו בינונית ולכל הפחות נמוכה.

21. לטענת המאשימה מתחם הענישה נע בין 11-12 חודשי מאסר, ברף התחתון ועד ל 24 חודשי מאסר ברף העליון, פסילה, לתקופה של 8-15 שנים והפנה לרע"פ 11897-11-17 **מדינת ישראל נ. ברוך שטרן** תיק של גרימת מוות בנסיבות דומות.

22. ב"כ המאשימה טען, כי על אף לקיחת האחריות על ידי הנאשם, נסיבותיו האישיות ותסקיר שירות המבחן, אין

הצדקה לסטות ממתחם הענישה לא מטעמי שיקום או כל טעם אחר. יחד עם זאת נוכח גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי קודם, ותק הנהיגה ועברו התעבורתי הכולל הרשעה בעבירה אחת בגין שימוש בטלפון סלולרי שלא באמצעות דיבורית יש למקמו בתחתית מתחם הענישה.

טיעוני הנאשם לעונש

23. לטענת ב"כ הנאשם מדובר בבחור צעיר אשר בגזירת גורל גרם למות חברו. הנאשם לקח אחריות בכל ההיבטים מרגע התאונה ואף לא חזר לנהוג מאז. הוא עצמו נפגע הן פיזית והן נפשית הן מן התאונה והן מנשיאת האחריות למותו של חברו. לטענתו, לא בכדי נפגש שירות המבחן עם הנאשם שלוש פעמים והמליץ להשית עליו עבודות שירות וצו מבחן וכך גם הממונה על עבודות השירות. לטענתו, על אף שמדובר בהמלצות בלבד יש לתת להן משקל בקביעת העונש ההולם.

23. ב"כ הנאשם הפנה לדבריה של הגב' וינברג, אמו של המנוח שבאה מיוזמתה לבקש שבית המשפט יתחשב בנאשם ולא יישלח אותו מאחורי סורג וברית. עניין זה בשילוב של רשלנות נמוכה ובקשה מפורשת של משפחתו של המנוח הרי שבית משפט צריך לקחת את זה בשיקולי הענישה שלו.

24. ב"כ הנאשם הפנה לטיעוני ב"כ המאשימה לפיהם הרשלנות היא ברף בינוני עד נמוך הרי, שבתי המשפט השונים קבעו לא אחת שהנאשמים מסוג זה דינם במאסר בעבודות שרות ולא מאחורי סורג וברית.

25. אשר לשאלת הפיצוי, נטען כי משפחת וינברג קיבלה את פיצויים מחברת הביטוח ולכן אין צורך בפיצוי כספי. לכן עתר ב"כ הנאשם למאסר מותנה, מאסר בעבודות שרות, פסילה על תנאי של ופסילה בפועל.

26. לעניין הפסילה בפועל טען ב"כ הנאשם כי רישיונו של הנאשם פסול החל מיום 16.10.2019 והוא בחר שלא לבקש את השבתו. לאור הרשלנות הנמוכה, העדר עבר תעבורתי ואף לאור עדות סבו של הנאשם עתר ב"כ הנאשם כי שבית המשפט ישית על הנאשם מקסימום 4 שנות פסילה ומתוכן לנכות את אותה פסילה מיום התאונה. כמו כן התבקש בית המשפט להורות על חישוב הפסילה מיום פסילה עד לתום ההליכים, זאת גם בהתחשב במשך ההליך קבלת הרישיון מחדש לאחר תקופת הפסילה.

דברו האחרון של הנאשם

27. הנאשם העיד כי העונש הגדול שהוא עבר ועדיין עובר הוא הפגיעה הנפשית שנגרמה לו מאז התאונה והטיפולים שהוא עבר עובר ועוד יעבור. הוא העיד כי קשה לו לחיות עם השלכות התאונה ולטענתו, זו סיבה יותר ממספיקה על מנת לא להחמיר בעונשו ולאפשר לו להתאושש ולטפל בעצמו.

דין והכרעה

חומרת העבירה ומתחם הענישה

28. הקטל בכבישי הארץ שהינו מכת מדינה מזה שנים רבות וחומרתה של עבירת גרם מוות ברשלנות הפוגעת בערך המקודש של קדושת החיים, הובילו את בתי המשפט פעם אחר פעם למסקנה, כי הענישה המחייבת בעבירה זו הינה מאסר בפועל מאחורי סורג וברח.

הנאשמים בעבירה זו הינם לא פעם אנשים נורמטיביים, שגם עולמם חרב עליהם עת גרמו למוותו של אדם אחר ולעיתים אף נפגעו בגופם. עם זאת לא יכולה להיות סימטריה בין סבלו של הנאשם לסבלה של משפחת הקורבן.

29. בהטלת עונש המאסר על מי שגרם ברשלנות למוותו של אדם בתאונת דרכים מובעת עמדה תקיפה וברורה כנגד נגע תאונות הדרכים והגנה על ערך קדושת החיים.

כדברי בית המשפט העליון ברע"פ 2996/13 **ניאזוב נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 13.8.14):

"הם (-עונשי מאסר, ש.ז.א) משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהוה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו, ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעודו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות; בראש וראשונה, וברמה עילאית, של משפחת הקרבן שקופדו חייו בשל רשלנות; אליה נכמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ומאמינים אנו איפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם, בכלל וגם בפרשה שלפנינו. כפי שאמרו זאת בתי המשפט הקודמים בתיקים אלה שלפנינו, מלאכת גזירת הדין בכגון דא קשה היא מן הרגיל, וכדברי הנשיא שמגר בר"ע 530/84 שפר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (4) 162, 163 '...שאנו דנים בעבירה שאינה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב'. מכל מקום, בנסיבות אלה של אבדן חיים, לעובדת מותם של הקרבנות ולקדושת חייהם נודעת חשיבות רבה בענישה; עוד משכבר הימים כתב מ"מ הנשיא זילברג (ע"פ 211/66 שפירא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ (3) 375, 382 (1966)) דברים אלה שלא פג טעמם: 'לי נראה כי הוראת המינימום האמורה בסעיף 64 של פקודת התעבורה (נוסח חדש) באה לטעת בלב האזרח יחס של הכרת כבוד מיוחדת בפני קדושת החיים, ולכן משהוכחה רשלנותו של הפוגע הממית שומה עלינו להטיל עליו עונש מאסר, חוץ אם אשמתו היא כקליפת השום ממש - דבר שלא אירע במקרה שלפנינו'."

30. עקרון הגמול בענישה הוא אחד מעקרונות היסוד בשיטת המשפט. אין המדובר בצורך בנקם אלא בהתוויית דרך הענישה כנגד מי שחטא כלפי החברה. כל חברה מתוקנת המבקשת לשמור על חוסנה ולהגן על הפרטים בה צריכה לשמר את זכותה להעניש את מי שחטא כלפיה או כלפי מי מפרטיה, הגם אם אין בעונש כדי לרפא או להשיב לאחור את תוצאות מעשיו של הנאשם.

כדברי בית המשפט בע"פ 6358/10 קבהא נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 24.3.11):

"עם כל הצער שבדבר סבורני כי יש ליתן במקרה דנן משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ואין בנסיבותיו האישיות של המערער כדי להקטין את הצורך בהעדפת האינטרס הציבורי כי על המורשעים בעבירת גרם מוות ברשלנות יוטל עונש מאסר בפועל, כך שיועבר לכלל החברה מסר חד וברור כי יש להקפיד על חוקי התנועה על מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים, הגובה מחיר כבד מדי יום."

סעיף 64 לפקודה קובע כי העונש בעבירה של גרם מוות ברשלנות נע בין מאסר של 6 חודשים ועד 3 שנות מאסר בפועל וניתן לחרוג מהרף התחתון במקרים מיוחדים.

31. בע"פ 6755/07 אלמוג נ' מדינת ישראל, לא פורסם מיום 16.11.09, נקבעו הכללים המנחים למלאכת גזירת הדין בעבירות של גרם מוות ברשלנות כתוצאה מתאונת דרכים:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות."

32. קביעת רף הענישה תתבצע על פי מידת הרשלנות של הנאשם. לצורך קביעת רמת הרשלנות יש לבחון את נסיבות גרימת התאונה, האם מדובר ברשלנות רגעית או רשלנות נמשכת, האם התלוו לרשלנות זו עבירות תעבורה נוספות והאם ישנו אשם תורם מצד ג'. עוד התייחסו בתי המשפט למספר הנפגעים כאלמנט לקביעת העונש.

33. בע"פ (ת"א) 40285-10-15 מדינת ישראל נ' פישמן, לא פורסם (מיום 21.12.15) נקבע כי אין להסתכל על מתחם הענישה בגרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים כמקשה אחת ויש לבודד מתחמים לפי רמת הרשלנות. על פסק הדין הוגש ערעור לבית המשפט העליון שנדחה ברע"פ 501/16 פישמן נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 14.2.16).

רמת הרשלנות

34. הנאשם גרם לתאונה כתוצאה מסטייה לנתיב הנגדי אשר נגרמה כתוצאה מנהיגה שאינה מתאימה לתנאי הדרך, לאחר הגשם הראשון, המצריך קפדנות יתרה בנהיגה. הנאשם איבד שליטה על הרכב התנגש במעקה בטיחות וגרם להתנגשות עם הרכב שבא מולו חרף ניסיונות רכב זה למנוע את ההתנגשות.

35. בפסק דין זוהר עפ"ג (ת"א) 26904-04-14 **זוהר נ' מדינת ישראל** (לא פורסם 2.07.14) (להלן- "פסק דין זוהר") נדון ערעורו של נאשם שנהג בשעת לילה בנתיב הימני מבין שלושה וסטה לפתע לעבר השול ופגע ברכב שעמד בעומק השול ובנהגו שהיה מחוץ לרכב, לבש אפוד זוהר והחליף צמיד עקב תקר בגלגל. ערכאת הערעור קבעה כי מדובר ברשלנות חמורה.

בפסק דינו קבע בית המשפט את רמת הרשלנות במקרה של סטייה מהנתיב לשול ומשמעותה של "רשלנות רגעית" שהתקבלה על-ידי **בית המשפט העליון**:

"לשיטתנו מדובר ברשלנות ממשית שניתנת להגדרה כרשלנות חמורה: נוסע לו המערער בכביש פתוח, דבר אינו חוסם את שדה ראייתו, המנוח היה עם אפוד זוהר, ניתן היה להבחין בו, המנוח מצוי על השול והמערער אמור היה להבחין בו במועד. המערער ככל הנראה לא הבחין בו ומכל מקום לא נהג תוך התחשבות בנתון זה וסטה לשול מסיבה שאיננה ידועה ואיננה ברורה. סטייה לשול ככלל - יכולה להיעשות רק במקרי מצוקה, שעל-כן הנהיגה כולה צריכה להיות תוך הקפדה על אי ירידה אליו. בימ"ש קמא קבע ובצדק כי רכב המנוח היה כולו בתוך השול. המערער התנגש בו בחוזקה פעמיים והעיף את המנוח כמתואר לעיל, בגדר "הרשלנויות" בתיקים מסוג זה, סטייה שכזו ללא סיבה מהווה רשלנות חמורה וכך היה מקום להגדירה.

כיוון שהסנגוריה ייחסה משקל רב להגדרת הרשלנות כרשלנות רגעית נאמר את הדברים הבאים:

בתיקי התאונות ככלל וגרימת מוות ברשלנות ביניהם מדובר תמיד ברשלנות רגעית, שהרי אין מדובר במעשים מתוכננים. תאונות דרכים טיבן וטבען שהן נגרמות במשך שניות ספורות ולא מעבר לכך. כיוון שכך הביטוי רשלנות רגעית גם אם הוא נכון לענין מימד הזמן שמדובר בו, איננו תוחם את גבולותיה של היקף הרשלנות ואיננו מצביע על כך שמדובר ברשלנות קלה.

כאמור, במקרה הנוכחי הרשלנות היא משמעותית.

36. פסק הדין בפרשת זוהר מיצב מחדש את רמת הרשלנות בסטייה מנתיב, וקבע שגם אם הרשלנות היא לכאורה רגעית בשל היסח הדעת אין באורך האירוע הרשלני כדי לקבוע את מידת הרשלנות הנובעת ממנו, והסח הדעת ביחס לתנאי הדרך עשויים להעיד על רשלנות בינונית ועד גבוהה.

37. אני סבורה, כי סטייה לנתיב הנגדי הינה רשלנות חמורה באופן ניכר מסטייה לשול הימני, ובפרט כשהרשלנות נגרמת בשל חוסר תשומת לב לתנאי הדרך ובכלל זה, להשפעתו של הגשם על הנהיגה בכביש ולא בשל אירוע פתאומי או חריג בדרך.

38. אני סבורה כי בנסיבות המקרה שבפני מדובר ברשלנות ברף הנמוך. אין מדובר בגורם פתאומי ומפתיע שהנאשם נתקל בו לפתע בדרכו והיה עליו לפעול במהירות ולהיזהר ממנו, אלא כפי שעולה מכתב האישום, מדובר בתוואי דרך שמצוי בחלקו בתוך מנהרה ומתעקל בהמשכו וכל זאת, במהלך הגשם הראשון, אשר מחייבת נהיגה במשנה זהירות במיוחד כאשר מדובר בנהג בעל ותק נהיגה קצר.

39. חזקה על מי שסטה מנתיבו כי התרשל, ועליו מוטל הנטל להוכיח אחרת [ראו ע"פ 1713/93 בוקובה נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 7.6.93)]. משכך אין להניח בעניין זה הנחות לטובת הנאשם והנחת המוצא היא כי סטייה מנתיב מעידה מניה וביה על רשלנות הנאשם.

לפיכך אני קובעת כי רשלנותו של הנאשם היא לכל הפחות בינונית.

מתחם הענישה

40. בקביעת מתחם הענישה אתייחס לפסקי דין שלחלקם הפנו באי כוח הצדדים, שבהם נגרמה תאונה שגרמה למותו של אדם בנסיבות דומות וברמת רשלנות דומה.

41. בפסק דין זילברמן ת"ד(ב"ש) 1015-07 **מדינת ישראל נ' זילברמן** (פורסם בנבו 7.11.10) סטה הנאשם לנתיב הנגדי וכתוצאה מכך נהרגה פעוטה כבת 3 ונפצע קשה ילד כבן 11. הנאשם הכחיש אשמתו והורשע לאחר הליך הוכחות אך הביע חרטה על המקרה. בית המשפט קבע בנסיבות התאונה אין מדובר ברשלנות ברף הנמוך. עברו התעבורתי של הנאשם מקל אך כולל שתי הרשעות בעבירות של סטייה מנתיב. הנאשם שהינו אדם נורמטיבי סבל מטרומה בעקבות התאונה. בית המשפט השית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, 15 חודשי מאסר על תנאי ופסילת רישיון למשך 10 שנים.

שם נקבע כי:

"נכון כי אין המדובר ביציאה לעקיפה מסוכנת וגם לא מדובר בנהיגה פרועה של הנאשם. אולם, כאשר נגדם רכב בכביש בין עירוני בו לא הותקנה גדר ביטחון, כאשר לפניו מסלול אחד בלבד אשר יועד לכיוון נסיעה אחד וכל סטייה מנתיבו עלולה להוביל להתנגשות חזיתית עם התנועה בכיוון הנגדי- נדרשת מאותו הנהג ערנות מרבית ותשומת לב מוגברת לנעשה על הכביש. חובת הזהירות הנדרשת ממנו גבוהה יותר ממצב של נהיגה בכביש בו הכביש חד סטרי ודו נתיבי. סטייה מנתיב הנסיעה בתנאים המתוארים לעיל אינה רשלנות קלה ואין המדובר ברף הנמוך של רשלנות המתרחשת בשבירר שנייה. אובדן הנתיב ללא סיבה בכביש מסוג זה המחייב ערנות מקסימאלית, מעידה על רשלנות ברף שאינו נמוך."

ערעור שהוגש על גזר הדין ע"פ 23714-12-10 **זילברמן נ' מדינת ישראל** (לא פורסם 6.04.11) נדחה.

42. בפסק דין אדעיים גמ"ר(ב"ש) 7427-03-11 **מדינת ישראל נ' אדעיים** (לא פורסם 24.03.12) סטה הנאשם עם רכבו מנתיבו למסלול הנגדי. כתוצאה מהתאונה נהרגה אחת הנוסעות ברכב הנפגע, ושניים מהנוסעים האחרים נחבלו חבלות קשות. הנאשם אדם נורמטיבי, לקח אחריות על התאונה והביע חרטה. הנאשם בעל ותק נהיגה קצר

הספיק לצבור 3 עבירות קודמות אחת מהן סטייה אסורה מנתיב.

בית המשפט הבחין בין מקרה זה לבין המקרה בפסק דין זילברמן בשל העובדה שהנאשם לקח אחריות למעשיו ולא נהל הוכחות אך קבע כי לנוכח רף הרשלנות שנקבע כי איננה נמוכה, אין מדובר בנסיבות המצדיקות ענישה בדרך של מאסר בעבודות שירות בלבד. בשים לב לכך שהנאשם החזיק ברישיון נהיגה פחות משלוש שנים ובתקופה זו צבר שלוש עבירות ביניהן גם עבירה של סטייה מנתיב נקבע כי עברו התעבורתי מכביד. בית המשפט גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ופסילת רישיון למשך 14 שנים.

43. בפסק דין סקיק גמ"ר(ב"ש) 2834-03-15 **מדינת ישראל נ' סקיק** (לא פורסם 6.09.16) נהג הנאשם במשאית שמשקלה 14 טון ואליה היה מחובר נגרר במשקל 7 טון. הנאשם נסע בכביש בין עירוני מסלול אחד לכל כיוון כשבין המסלולים מפריד קו קטעים. הנאשם סטה לתוך המסלול הנגדי, התנגש ברכב וגרם למותה של אישה ולפציעתו הקשה של בנה בן ה-8. לאחר ההתנגשות ברכבה של המנוחה המשיך בנסיעה עד לעצירה מוחלטת תוך הדיפת הרכב הנפגע. בית המשפט קבע כי מידת הרשלנות הייתה בינונית. בית המשפט השית על הנאשם עונש מאסר של 15 חודשים בפועל, 5 חודשי מאסר על תנאי, 15 שנות פסילה, פיצויים למשפחת המנוחה בגובה 30,000 ₪, פסילה על תנאי.

44. בת"פ (מח' נצ') 7334-01-11 **מדינת ישראל נ' עלוש ואח'**, לא פורסם (מיום 6.6.12), נדון עניינם של שני נאשמים שגרמו לתאונת דרכים קטלנית בה נהרגו שני בני אדם. כל אחד מהנאשמים סטה מנתיבו לנתיב הנגדי ובכך גרמו להתנגשות חזיתית. הנאשמים צעירים ללא עבר תעבורתי קודם, הודו במיוחס להם והביעו חרטה. שניהם סבלו מתסמונת פוסט טראומטית כתוצאה התאונה. שירות המבחן בתסקירו לא נתן המלצה בעניינם כיוון שהתקשו להבין את התנהלותם הבעייתית. בית המשפט הטיל על כל אחד מהנאשמים 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ו-10 שנות פסילה.

45. בעפ"א (נצ') 33/08 **מורד נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו 27.5.08), סטה נאשם בהיסח דעת מנתיבו לנתיב הנגדי והתנגש חזיתית ברכב שנסע מולו. כתוצאה מן התאונה נהרגו 2 בני אדם, הנאשם ואשתו נפצעו.

בית המשפט לתעבורה השית על הנאשם 15 חודשי מאסר ו-15 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם בהתחשב בכך שעברו התעבורתי אינו מכביד ובשים לב לכך שהנאשם נהג ברכב קל שאינו משאית לגביו יש חובת זהירות מוגברת.

תקופת המאסר קוצרה ל-12 חודשים, תקופת הפסילה קוצרה ל-10 שנים ומאידך הוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי.

46. בפסק דין זוהר קבע בית המשפט מתחם ענישה לתאונה שהתרחשה בנסיבות של סטייה לשול ולא של סטייה לנתיב הנגדי שהינה חמורה יותר. בפסק דינו קבע בית המשפט:

"..נראה לנו על כן כי יש ממש בטענת המדינה שלא לרשלנות מסוג זה שמור מתחם

הענישה שתחילתו ב- 6 חודשי עבודות שירות.
מקובלת עלינו הטענה שמתחם ענישה שתחילתו בעבודות שירות צריך להישמר לאותם מקרים שבהם הענישה במאסר באה לתת ביטוי לערכם של חיי אדם בהבדל מביטוי להיקפה של הרשלנות. שנה על-כן בימ"ש קמא כאשר סבר שזהו הרף התחתון ההולם את הנסיבות שהוכחו. מתחם הענישה בעניינו צריך לשיטתנו לעמוד על 12 עד 24 חודשי מאסר. מתחם זה משקף הן את מעשה העבירה בנסיבותיו ואת הענישה הנוהגת כפי שהיא באה לביטוי בפסיקתם של בתי-המשפט על כל ערכאותיהם."

בפסק דין זוהר קבע בית המשפט לתעבורה שמתחם הענישה הראוי הינו בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, 26 חודשי מאסר על תנאי ופסילה למשך 10 שנים.

בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו של הנאשם ל- 16 חודשי מאסר בפועל ומאידך גזר עליו שנת מאסר על תנאי. יתר הרכיבים נותרו ללא שינוי. בית המשפט העליון (רע"פ 5263-14 פורסם בנבו ביום 8.9.14) דחה את הערעור וקבע כי העונש נמצא במתחם הענישה.

47. בהקשר זה אציין, כי בחלק מפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם נסיבות התאונה והעבירות המיוחסות לנאשם אינן דומות בחומרתן לעבירות במקרה שבפני. למשל, בגמ"ר 8680-08-19 **מדינת ישראל נ' נמרוד שוורץ** (פורסם בנבו 23.11.21) הנאשם הוא מורה לנהיגה שתלמידתו החלה בסטייה לשמאל וכמעט גרמה לתאונה. הנאשם הסיט את ההגה ימינה על מנת למנוע תאונה ופגע ברוכב אופנוע שהיה סמוך לצדו הימני של הרכב. בגמ"ר 2321-08-20 **מדינת ישראל נ' מוחמד מרזוק** (פורסם בנבו 13.01.22) פגע הנאשם בהולך רגל אשר חצה את מעבר החצייה באור אדום, כאשר לנהג הפוגע היה אור ירוק ברמזור. בע"פ 1267-05-16 **רוברט חיזגילקוב נ. מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.06.16) פגע הנאשם עם אוטובוס ברכב שעמד מסיבה לא ברורה בשולי נתיב נסיעתו. כמו כן ניתן לראות כי ככול שהפסיקה חדשה יותר ניכרת החמרה במתחם העונש ההולם במקרים בהם היו פגיעות בנפש, גם אם מדובר בבני משפחתו או קרוביו של הנאשם.

48. ברע"פ 9094/18 **בושרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 2.01.19) הורשע הנאשם בגרימת מותו ברשלנות של אדם אחד ונקבע כי מידת רשלנותו הייתה בינונית - נמוכה. על הנאשם נגזרו 11 חודשי מאסר בפועל, פסילה למשך 12 שנים ועונשים נלווים. בית המשפט העליון הותיר את העונשים על כנם.

49. ברע"פ 3575/19 **תבור נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 30.06.19) הורשע הנאשם בגרימת מותו ברשלנות של אדם אחד ופציעתו של הנאשם. נקבע כי מידת רשלנותו הייתה בינונית. על הנאשם הושטו 10 חודשי מאסר בפועל, פסילה ל-10 שנים ועונשים נלווים.

50. בגמ"ר 5037-02-18 **פרקליטות מחוז דרום פלילי נ' אדרי** (פורסם בנבו 25.04.21) הורשעה הנאשמת בגרימת מותם ברשלנות של שני בני אדם ופציעתם של שלושה נוספים. נקבע כי מידת רשלנותה הייתה בינונית. על הנאשמת נגזרו 14 חודשי מאסר בפועל, פסילה למשך 11 שנים ועונשים נלווים.

51. בעפ"ת(חי') 71336-03-19 ספיה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 20.06.19) נדחה ערעורו של הנאשם על הרשעתו בגרימת מותם ברשלנות של שני בני אדם ופציעתה של אחת. המערער עצמו נפגע בראשו בתאונה. נקבע כי רמת רשלנותו הייתה בינונית. על הנאשם נגזרו 13 חודשי מאסר בפועל, שלילה למשך 10 שנים ועונשים נלווים.

52. לפיכך אני קובעת כי מתחם הענישה לעבירה של גרם מוות ברשלנות בינונית בנסיבות של סטייה מנתיב לנתיב הנגדי ללא הצטרפות עבירות נוספות, נע בין 12 חודשי מאסר ברף הנמוך ועד 24 חודשי מאסר ופסילה הנעה מ-8 שנים עד 15 שנים.

העונש המתאים לנאשם

53. לעולם הענישה היא אינדיבידואלית, הבוחנת את מצבו של הנאשם על רקע מכלול נסיבות האירוע (ראו למשל בע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170).

לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 שומה על בית המשפט להניח לצד מתחם הענישה המקובל את המקרה האינדיבידואלי שבפניו ולשקול מה יהיה העונש המתאים ואיזה שיקול הינו המרכזי וזאת בהתאם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו ונסיבות ביצוע העבירה.

כך גם קבע המחוקק, אפשרות לחרוג ממתחם הענישה כשישנה אינדיקציה שיקומית.

54. לנסיבותיו האישיות של הנאשם ינתן משקל מסוים אך לא מכריע, בשל העובדה שרוב הנאשמים בעבירות אלו הם נורמטיביים שישנה סבירות גבוהה כי חרב עולמם ביום גרימת התאונה. כך שלעולם יהיו נסיבות הנאשם ייחודיות, אך בכל זאת ראוי למצב את הענישה בעבירות מסוג זה במאסר הפועל.

עם זאת יודגש כי כבכל גזר דין אחר אין לפסוח על בדיקה אינדיבידואלית של הנסיבות לגבי הנאשם, שכן הענישה לעולם תיבדק לכל מקרה לפי נסיבותיו. [ראו תפ(חי) 43073-11-13 מדינת ישראל נ' זובידאת, לא פורסם (מיום 14.9.16)].

55. נוכח העובדה כי לנאשם עבר תעבורתי מקל והוא נעדר עבר פלילי ובהתחשב בכך שלעבירת הסטייה מנתיב לא התלוותה עבירה נוספת, מצאתי למקם את הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה.

סטייה ממתחם הענישה

56. ב"כ הנאשם ביקש לסטות ממתחם הענישה בשל נסיבותיו המיוחדות של הנאשם, משיקולי שיקום ובשל השיהוי בהגשת כתב האישום.

57. ב"כ הנאשם הפנה לפסקי דין הנוגעים לחריגה ממתחם הענישה בשל נסיבות מיוחדות הקשורות למצבו הנפשי של הנאשם על מנת לבסס טענתו כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות. ב"כ הנאשם הפנה, בין היתר, לפסק דין ליון משנת 2016, בו התחשב בית המשפט בכך שמדובר בנאשמת בעלת מעמד בתחום החינוך שעולמה חרב עליה בעקבות תאונת הדרכים, מטופלת פסיכיאטרית וסועדת את אביה הקשיש וכן לפסק דין סורפין משנת 2002 (ע"פ 4732/02 סורפין נ' מדינת ישראל) (לא פורסם 25.11.02) בו התחשב בית המשפט בכך שהנאשמת אם ל-3 ילדים סבלה מדיכאון והפחית עונשה למאסר בעבודות שירות ופרשת דהן בה בשל מצב נפשי קשה המליץ שירות המבחן להימנע ממאסר בפועל.

58. אציין כי מדובר בפסקי דין ישנים יחסית, שייצגו מגמה ששונתה בפסק דין ליון שם קבע בית המשפט העליון כי לא בנקל יקבעו נסיבות חריגות שיצדיקו חריגה ממתחם הענישה לקולא.

59. כך למשל ברע"פ 3714/15 מלר נ' מדינת ישראל, טרם פורסם (מיום 8.6.15) (להלן: "פסק דין מלר"), הדן בעניינה של נאשמת אשר פגעה ברוכב אופניים שנסע על פס השול מצידה הימני וגרמה למותו. חרף העובדה שהנאשמת הייתה בהריון בסיכון גבוה ונשאה ברחמה תאומים לאחר שנים רבות של טיפולי פוריות, ועל אף המלצת שירות המבחן, קבע בית המשפט כי מצבה אינו מצדיק חריגה ממתחם הענישה והטיל עליה 10 חודשי מאסר בפועל. פסק דין זה בולט בעיקר בהשוואה לפסק דין סורפין הדן בנסיבות דומות יחסית להבדיל מכך שבפסק דין מלר נקבע כי הנאשמת נהגה לאחר שעות רבות ללא שינה. בפסק דין סורפין ניתן משקל משמעותי לנסיבותיה המיוחדות של הנאשמת, אם ל-3 ילדים ולתסקיר שירות המבחן ועונשה הופחת מ-12 חודשי מאסר בפועל ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ואילו בפסק דין מלר, נסיבותיה האישיות של הנאשמת לא היוו נסיבות המצדיקות הקלה בעונש והימנעות ממאסר מאחורי סורג ובריא והוחלט להשית עליה מאסר מאחורי סורג ובריא למשך 10 חודשים.

60. פסק דין זה של בית המשפט העליון משקף את האופן בו בתי המשפט רואים את עבירת גרם המוות ברשלנות, את ההחמרה בענישה בעבירה זו בשנים האחרונות ואת הצורך להעמיד את רף הענישה על מאסר בפועל.

61. בפסקי דין רבים מדובר בנאשמים נורמטיביים שעולמם חרב עליהם כתוצאה מהתאונה, שחוו חוויה קשה ומטלטלת והם סובלים מפוסט טראומה. אולם אין מקום להשוות בין אסונו של הנאשם אל מול אסונה של משפחת הקורבן. יש להפנים את צורך בענישה ברורה ומשמעותית מאחורי סורג ובריא, כזו המעלה על נס את ערך קדושת החיים ומביאה בחשבון קודם כל וראשית לכל את המנוח ומשפחתו, את אלו שעולמם חרב עליהם במלוא מובן המילה ולנצח, כתוצאה מהתאונה, אשר לא הייתה מתרחשת אלמלא רשלנותו של הנאשם.

62. עם כל הצער, על הקושי שיסב מאסר בפועל, על הנאשם עליו לשלם את חובו לחברה. על משפחות המנוחים לדעת כי דמם של יקיריהם אינו הפקר, כי מי שהביא למותם יתן על כך את הדין. אסונה של המשפחה הוא נצחי, עונשו של הנאשם עם כל הקושי הגלום בו אך זמני הוא.

63. ראוי לציין בהקשר הזה את פסק הדין בגמ"ר (ת"א) 4028-03-14 מדינת ישראל נ' פישמן, לא פורסם (מיום

8.9.15) שם הורשעה הנאשמת בגרם מוות ברשלנות כתוצאה מאי ציות לרמזור אדום. בית המשפט התחשב בנאשמת ששכלה את אחיה במלחמת יום הכיפורים, ובנטייתיה האובדניות והשית עליה מאסר בעבודות שירות בלבד.

על פסק דין זה הוגש ערעור שהתקבל בבית המשפט המחוזי. לאחר ריצוי חודשיים של עבודות שירות הושת על הנאשמת מאסר למשך 10 חודשים מאחורי סורג ובריה וזאת חרף המתחם המתחיל ב- 12 חודשי מאסר ובהתחשב בכך שהנאשמת ריצתה חודשיים של עבודות שירות.

בית המשפט הדגיש את ערך קדושת החיים וציין כי האופן בו יש ליתן ביטוי לערך זה הוא באמצעות הטלת מאסר בפועל. [ע"פ (ת"א) 40285-10-15 **מדינת ישראל נ' פישמן**, לא פורסם (מיום 21.12.15)] ערעור הנאשמת בבית המשפט העליון שנדחה [רע"פ 501/16 **פישמן נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 14.2.16)].

64. לאחר ששקלתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם המפורטות גם בתסקירי שירות המבחן ולקחתי בחשבון את עמדת משפחת המנוח איני סבורה כי נסיבותיו האישיות של הנאשם במקרה זה והליך השיקום המשמעותי אותו הוא ממשיך לעבור מצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם והטלת מאסר בדרך של עבודות שירות. יחד עם זאת השיהוי הקל בהגשת כתב האישום מצדיק סטייה קלה בתקופת המאסר. לעניין זה לקחתי בחשבון גם את עמדת משפחת המנוח.

65. לחומרא לקחתי בחשבון את תוצאותיה הקשות של התאונה, פציעתו של הנאשם וגרימת נזקים לכלי הרכב המעורבים.

66. לקולא לקחתי בחשבון את הודאת הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי, את מצבו הנפשי של הנאשם, את החרטה שהביע באולם בית המשפט את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות בהן הוא הורשע, את עברו התעבורתי המקל וכן את נסיבותיו האישיות העולות מהתסקיר פגיעתו הקשה כתוצאה מהתאונה, הליך השיקום שעבר ועמדת בני משפחת המנוח.

67. לפיכך, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. אני מצווה על מאסרו של הנאשם בפועל למשך 10 חודשים.

על הנאשם להתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפוני רמלה, ביום 1.9.22 בשעה 09:00 כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טל': 08-9787336, 08-9787377.

2. אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור עבירות של גרימת מוות ברשלנות או נהיגה בזמן פסילה.

3. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 שנים בניכוי תקופת הפסילה המנהלית בת 90 ימים.

הנאשם פטור מהפקדה. הפסילה תחושב מיום הפסילה עד תום ההליכים.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

4. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ד' תמוז תשפ"ב, 03 יולי 2022, בהיעדר הצדדים.